

[Per Hækkerup.]

Hvor det drejer sig om alderspensionering, vil den, der overgår fra sin stilling til pension, ikke kunne regne med at få nedslag i henhold til § 37, fordi man i almindelighed kan gå ud fra, at den pågældende har haft mulighed for at forudse det tidspunkt, på hvilket han eller hun pensioneres, og derfor har kunnet indrette sine økonomiske dispositioner derefter. I forholdet til stabiliseringslånet må det derimod erkendes, at det har den pågældende ikke kunnet tage med ind i sine betragtninger, og han har derfor ikke ved overgangen til pensionering kunnet tilrettelægge sin økonomi under hensyntagen til, at han skulle betale et stabiliseringslån, der dengang ikke var foreslået, endsige gennemført. Det kan derfor, hvor særlige forhold taler derfor, være rimeligt at give den pågældende et nedslag for stabiliseringslånet alene, d. v. s. hvor man ikke efter skattelovens § 37 vil indrømme et nedslag i statsskatten.

Med disse bemærkninger om de stillede ændringsforslag skal jeg på udvalgsflertallets vegne, de socialdemokratiske, de radikale og retsforbundets medlemmer af udvalget, indstille ændringsforslagene til tingets vedtagelse og anbefale det således ændrede lovforslag til vedtagelse.

Vi finder ikke at kunne godkende de kommunistiske ændringsforslag, der bl. a. tilsigter at opretholde den fælles skala for forsørgere og ikke-forsørgere, og som kun vil tage hensyn til den del af forsørgerne, hvor hustruen har selverhverv. Ændringsforslagene går desuden ud på at hæve bundgrænsen. Udvalgsflertallet kan derfor ikke tiltræde ændringsforslagene, men må anbefale tinget at stemme imod dem.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger som mit partis ordfører. De foreslåede ændringer har på forskellige områder imødekommet den reje kritik. Alligevel kan det med tilfredshed fastslås, at der ikke er ændret ved lovforslagets hovedlinjer. Det skal som allerede anført under første behandling ses i sammenhæng med de øvrige forslag, regeringen har fremsat, de allerede gennemførte afgiftsforhøjelser, de forslag, der i øjeblikket er under behandling i forskellige udvalg, og som tinget endnu ikke har taget endelig stilling til, samt de foranstaltninger, som træffes administrativt;

det drejer sig her om besparelser på vej-arbejderne, forhøjelse af ydelsen på statslån til ældre byggeri og ophævelse af skattefritagelsen for erhvervsjendomme, bygget i perioden 1946-54. Kun ved at sætte stabiliseringslånet ind i denne sammenhæng bliver man i stand til at vurdere dets virkninger og betydning på en rigtig måde. Herom har jeg udtalt mig ved første behandling, og det skal jeg ikke gentage.

Jeg skal minde om, at det samlede kompleks af forslag tilsigter at standse de øjeblikkelige valutatab ved at forbedre statens finansielle stilling med ca. 400 mill. kr. Samtidig bevirker disse forslag en forbrugsnedgang på et sted mellem 200 og 300 mill. kr., formentlig nærmere det sidste tal, og forøger altså den samlede opsparing hos staten og de private borgere med et tilsvarende beløb.

Oppositionen har afvist regeringens forslag og har i sin mindretalsbetænkning givet udtryk for nogle af de indvendinger, de to partier har at fremføre imod de foreslåede foranstaltninger. Jeg synes dog, det er interessant at konstatere, at oppositionen har erkendt nødvendigheden af, at der foretages noget for at standse underskuddet på valutabalancen. Det er også interessant, at oppositionen ikke i denne erkendelse har taget afstand fra regeringens målsætning, fra det omfang og de virkninger, som regeringen forudsætter at indgrebene skal have.

Derimod mener oppositionen, at regeringsforslagene ikke vil føre til det ønskede resultat, og det kan naturligvis heller ikke garanteres. Ingen kan jo på forhånd med sikkerhed vide, hvorledes den fremtidige udvikling vil blive. Og ganske særligt hvor det drejer sig om økonomiske forhold, er alle skøn og alle forudsigelser behæftet med en måske større usikkerhed end på andre områder. Man kan altså ikke garantere, at de foranstaltninger, der her er foreslået, i fuldt omfang kommer til at opfylde det formål, der er regeringens og regeringsflertallets; men det er regeringens og flertallets formodning, at de kan det. Oppositionen har altså en anden mening. Det kunne dog være af interesse at vide, om oppositionen, når den nu er enig med regeringen i målsætningen, men mener, at regeringsforslagene ikke vil svare til forventningerne, da mener, at der bør træffes